

[Hans Nielsen.]

Angreb paa Embedsstanden i et stort anset Blad, naar det ikke er bedre belagt med Beviser, end det er.

Madsen-Mygdal: Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen anvendte jo en stor Del af sin indholdsrige Tale paa at gennemgaa min politiske Historie; jeg fik det Indtryk, at den har ikke været uden Betydning, men det var nærmest mit politiske Synderregister, det ærede Medlem holdt sig til, og han var en meget haard og uforsonlig Dommer. Jeg skal nu ikke komme ind paa alt det, det ærede Medlem omtalte, for det kan føre meget vidt, jeg faar maaske ogsaa senere Lejlighed til at tale om dette, og jeg tør ikke tiltro mig en saadan Overtalelses-evne, at jeg kan overbevise det ærede Medlem; og efter den Tale, jeg nu har hørt af det ærede Medlem, vil jeg ogsaa prøve paa at affinde mig med, at jeg ikke kan faa Anerkendelse for det, jeg har udført i mit politiske Liv.

Jeg skal ikke komme ind paa alt det, det ærede Medlem sagde om min Optræden i 1915 og de vanvittige Forslag, jeg da stillede, men saa stor Skade kan de jo dog ikke have gjort, for de blev, som sagt, ikke til noget; det kan altsaa ikke have været en Ulykke for Landet, at jeg stillede dem. Men det er ganske rigtigt, at jeg sagde til de Rigsdagsmænd, der vilde høre paa mig, at deres Forsøg paa at begrænse Dyrtiden under en vedvarende Krig vilde bryde sammen. Jeg tror, jeg har faaet Ret deri. Men, sagde jeg endvidere, pas paa, at der ikke sker en Uret overfor Tjenestemændene og overfor hele Arbejderstanden, efterhaanden som Dyrtiden kommer. Ja, det var ogsaa en formastelig Tale. Ogsaa den Gang modsatte det ærede Medlem og hans Parti sig det, der hedder Tilpasning den anden Vej, hvad der er lige saa nødvendigt som Tilpasning i nedadgaaende Tider, det Krav, der stilles i Øjeblikket.

Der var dog i det ærede Medlems Gennemgang af mine store Misgerninger en enkelt Udtalelse, som jeg et Øjeblik maa opholde mig ved. Det ærede Medlem talte om Foraaret 1920, da den daværende radikal-socialistiske Regering ønskede at standse den vanvittige Import, som ganske rigtigt i 1919—20 slog Kronen ned til mellem 50 og 60 Ø. Det er jo altsaa ikke rigtigt, som det er blevet sagt, og som jeg har set at den højtrædede Statsminister ogsaa for nylig har sagt paa et Møde, at det var under Ministeriet Neergaard, Kronen faldt. Nej, den faldt under Ministeriet Zahle. Men da var

det altsaa min Skyld, at alt dette ikke blev standset, og det var mit store Ansvar, at der ikke blev skredet ind i rette Tid.

Dertil vil jeg sige, at hvad jeg har gjort i saa Henseende, skal jeg altid vedkende mig. Det er rigtigt, at jeg i en given Situation stod ganske alene i en Forsamling, nemlig i det af Regeringen nedsatte Valutaraad. Der var, saa vidt jeg husker, 32 Medlemmer, og der forelaa Forslag om at nedsætte et Valutaraad, som skulde have Hals- og Haandsret over Erhvervslivets Import, og jeg vedkender mig, at jeg stemte imod, ene Mand. Hvis det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var Medlem — jeg erindrer det ikke —, har han stemt for det, men i hvert Fald har hans Meningsfæller i dette Valutaraad stemt for det. Og hvad gik det Forslag saa ud paa? Det gik ud paa, at de 4 store Banker her i Landet skulde afgøre, hvad der maatte indføres, og hvad der ikke maatte indføres. Det var det Forslag, som den daværende Regering saa senere fremsatte her i Rigsdagen. Jeg var ikke Medlem af Rigsdagen, min Stemme havde altsaa ikke noget at sige. Regeringen havde et Flertal her i Rigsdagen, men den turde alligevel ikke gennemføre dette Forslag; det var for groft at lægge den Magt i Bankernes Hænder, og aldrig vilde vort Land have faaet et mere vidtgaaende Bankvælde, end hvis det Forslag var blevet vedtaget.

Jeg vedkender mig, jeg stemte imod Forslaget i Valutaraadet, før det kom frem i Rigsdagen. Naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ligefrem antydede, at jeg havde Ansvaret for alt det, der var sket fra Glückstadts og Plums Side — jeg maa sige, det er ikke Smaating, der bliver læst paa Skuldrene af en —, saa vil jeg sige, at der har aldrig foreligget et Forslag her i Rigsdagen, der vilde have lagt en saadan Magt i Glückstadts Hænder som det Forslag, der da blev stillet, og jeg tror, det var godt, at det Forslag ikke kom videre. Det var ogsaa det, der gjorde, at skønt der var et Flertal, som kunde støtte Regeringen, turde man alligevel ikke fremme Forslaget; det standsede her i Tinget, hvor Regeringen havde Flertal.

Jeg kan heller ikke følge det ærede Medlem i hans, som det forekommer mig, noget ejendommelige nationaløkonomiske Betragtninger. Naar han talte saa smukt og i og for sig rigtigt om den Ulykke, som Arbejdsløsheden er, vil jeg sige, at vi kan naturligvis sagtens overgaa hinanden i at vise vor Medfølelse for aabent Tæppe. Jeg betvivler aldeles ikke, at det ærede Medlem